

Jb kapitola 29.

[1] Jób pak pokračoval v pronášení svých průpovědí takto: [2] "Kéž by mi bylo jako za předešlých měsíců, jako za dnů, kdy mě Bůh střežil, [3] kdy jeho kahan mi nad hlavou zářil a já jsem temnotou šel v jeho světle, [4] jako se mi vedlo za dnů mé svěžesti, kdy můj stan byl místem důvěrného rozhovoru s Bohem, [5] kdy ještě Všemocný byl při mně a kolem mne moje čeleď, [6] kdy se mé nohy koupaly ve smetaně a skála mi vylévala potoky oleje. [7] Když jsem procházel branou vzhůru k městu, abych na náměstí zaujal své místo, [8] mladíci, jak mě viděli, ztichli, kmeti povstávali a zůstali stát, [9] velmoži se vystříhali řečí, kladli si na ústa ruku, [10] hlas vévodů tichl, jazyk jim přilnul k patru. [11] Čí ucho o mně slyšelo, ten mi blahořečil, a oko, které mě vidělo, svědčilo pro mě, [12] že jsem utištěného zachránil, když volal o pomoc, i sirotka, který neměl, kdo by mu pomohl. [13] Žehnání hynoucího se snášelo na mne a srdce vdovy jsem pohnul k plesání. [14] Oblékal jsem spravedlnost, to byl můj oděv; jak říza a turban bylo mi právo. [15] Slepému jsem byl okem a kulhavému nohou, [16] ubožákům jsem byl otcem, spor neznámých jsem rozsuzoval, [17] bídákovi jsem však zvyrážel tesáky, ze zubů mu vyrval kořist. [18] Žíkal jsem: 'Zahynu se svým hnízdem a rozmnožím své dny jako Fénix. [19] Můj kořen se rozloží při vodách, na mém větroví bude nocovat rosa. [20] Moje sláva se mi bude obnovovat a můj luk v mé ruce bude stále pružný.' [21] Poslouchali mě a na mě čekávali, umlkali při mé radě; [22] po mém slovu už nic neměnili, má řeč na mě kanula jak rosa. [23] Čekávali na mě jako na déšť, otvírali ústa jak po jarním dešti. [24] Usmíval jsem se na ně, když ztráceli víru, a oni neodmítali světlo mé tváře. [25] Když jsem volil cestu k nim, seděl jsem v čele, bydlel jsem jako král mezi houfy, jako ten, kdo těší truchlivé.